

ANKARA PROTESTAN KİLİSESİ

Belçika İnanç Açıklaması

“Confessio Belgica”

Belçika İnanç Açıklaması

Hristiyan Reform Kilisesinin doktrinsel standartlarının en eskisi olarak “*Confession of Faith*” (İnanç Açıklaması) ismi ile yazıldığı halde “**Belçika İnanç Açıklaması**” olarak bilinen, on yedinci yüzyıla ait Latince “*Confessio Belgica*” isimli dokümandır. Bu dokümana ismini veren “Belgica” isimli bölge ise Hollanda ve Belçika’yı en kuzeyinden en güneyine içine alan bölgenin tümüne verilmiş olan isimdir. Bu inanç açıklamasının baş yazarı Guido de Brés’dir. Kendisi bu bölgedeki Reform kiliselerinin vaizidir ve inancı yüzünden 1567 senesinde şehit edilmiştir. On altıncı yüzyıl boyunca bu bölgedeki kiliseler, Roma Katolik hükümetinin en ağır zulümlerine maruz kalmıştır. Bu zalim baskıyı protesto etmek ve kendilerine zulüm edenlere Reform kilisesinin takipçilerinin iddia edildiği gibi birer asi olmadıklarını, Kutsal Yazılar sadık kalarak gerçek Hristiyanlık doktrinini yaşamak isteyen, kanunlara uyan vatandaşlar olduklarını ispatlamak isteyen Guido de Brés bu inanç açıklamasını 1561 senesinde kaleme almıştır. Metnin tamamlanmasını takip eden sene içerisinde ise bu metnin kopyası Kral II.Philip’e gönderilmiştir. Krala yazdıkları dilekçede hükümetin bütün kanunlarına uymaya hazır olduklarını ancak bu inanç açıklamasında beyan ettikleri gerçekleri reddetmektense “*sırtlarını kırbaçlara, dillerini*

bıçaklara, ağızlarını tıkaçlara ve bütün bedenlerini ateşlere” vermeye hazır olduklarını belirtmişlerdir.

Her ne kadar bu inanç açıklamasının asıl amacı olan, acilen zulümlerden özgür kılınmaya kavuşulmamış olsa da, Guido de Brés’in kendisi de binlerce kişi gibi imanını yaşamını vererek mühürlermişse de, çalışması günümüze dek süregelmış ve süregelmeğe devam edecektir. Yazar metni hazırlarken belli bir dereceye kadar, iki sene önce yayınlanmış olan ve John Calvin tarafından yazılmış olan Fransız Reform Kiliselerinin İnanç Açıklamasından faydalanmıştır. Ancak Guido de Brés’in çalışması Calvin’in çalışmasının bir revizyonu değil tamamen bağımsız bir çalışmadır. Guido de Brés’in inanç açıklamasının metni 1566 senesinde Antwerp’de gerçekleştirilen bir sinodda kontrol ve düzenlemeye tabi tutulmuştur. Belçika ve Hollanda bölgelerinde bu inanç açıklaması kiliseler tarafından memnuniyetle kabul edilmiş, on altıncı yüzyılın son otuz senesi boyunca gerçekleştirilen bütün ulusal sinodlarda benimsenmiştir. İnanç Açıklamasının içeriği olmasa da metni, 1618-1619 senelerinde Dort’da gerçekleştirilen konsey toplantısında yeniden kontrol edilmiş, bütün Reform kilise görevlilerinin kabul etmesi talep edilen bir doktrin standardı olarak benimsenmiştir. Bu inanç açıklaması, Reform doktrininin sembolü haline gelmiş en iyi ifadelerinden birisi olarak kabul edilmektedir. İngilizce’den Türkçe’ye tercüme ettiğimiz bu metin, 1619 senesinde kaleme alınmış olan Fransızca metinden İngilizce’ye tercüme edilmiş ve 1985 senesinde toplanan Hristiyan Reform Kilisesi Sinodu tarafından benimsenmiştir.

Çevirenler:

Hasan Can Küllahçioğlu

Rev. İlhan Keskinöz

Rev. John Lenk

Bölüm 1 –Tek Tanrı

Kalbimizle inanıyor

ve ağızımızla itiraf ediyoruz ki,

Tanrı diye çağırdığımız–

tek

ve basit[1]

bir ruhsal varlık vardır.

ebedi,
kavranılamayan,
gözle görülemeyen,
değişmeyen,
sınırsız,
her şeye gücü yeten;

tamamıyla bilge,
tamamıyla adil,
ve tamamıyla iyi,
ve her iyi şeyin
kendisinden taşıdığı kaynaktır.

Bölüm 2 –Tanrı’yı Bilmek

Tanrı’yı iki şekilde bilebiliriz:

İlk olarak evrenin,
yaratılması, korunması ve hükmedilmesiyle;
ki, bu evren zarif bir kitap gibi
gözlerimizin önündedir.

Evrende var olan
küçük büyük bütün canlıların tümü,
Tanrı’nın gözle görülemeyen niteliklerini
yani

elçi Pavlus'un Romalılar Mektubu 1:20 ayetinde dediği gibi

O'nun sonsuz gücünü ve
Tanrılığını düşünmemiz için
bizler için yazılmış
birer mektup gibidirler.

Tüm bunlar insanı ikna etmeye
ve özürsüz bırakmaya yeterlidir.

İkinci olarak, Tanrı Kendisini bizlere,

O'nun yüceliği
ve O'nda olanların kurtuluşu için

bu yaşamda tek ihtiyacımız olan,
kutsal ve ilahi Söz'ünde,
daha açık ve tam olarak bildirmiştir.

Bölüm 3 –Tanrı'nın Yazılı Söz'ü

Tanrı'nın Söz'ünün
ne insan isteğinden gönderildiğini
ne de kaynaklandığını

ancak

elçi Petrus'un¹ da söylediği gibi,

Tanrı'nın kutsal insanların

Kutsal Ruh tarafından yönlendirilerek

O'nun sözlerini ilettiklerini ilan ederiz.

Daha sonra Tanrımız –

bize ve kurtuluşumuza olan

özel ilgisinden dolayı –

kullarına, peygamberlerine ve elçilerine,

bu vahiy yoluyla gönderilmiş Söz'ün

yazılı şekle dönüştürülmesini buyurmuştur.

Kendisi de yasanın iki levhasını

Kendi parmağı ile yazmıştır.

Bundan dolayı bu metinlere

Kutsal ve İlahi Yazılar deriz.

¹ II.Petrus 1:21

Bölüm 4 –*Kanon Kitapları*

Kutsal Yazı,

Eski ve Yeni Ahit olarak

iki bölümden oluşur.

Bu iki bölümün kitaplarının hepsi

tartışmasız bir şekilde kanona dahildir.

Tanrı'nın kilisesindeki kitapların listesi şöyledir:

Eski Antlaşma'da,

Musa'nın beş kitabı –

Tekvin, Çıkış, Levililer, Sayılar, Tesniye;

Yeşu, Hakimler ve Rut kitapları;

Samuel'in ve Krallar'ın ikişer kitapları;

Paralipomenon ismi verilen iki adet Tarihler kitapları;

Ezra, Nehemya, Ester ve Eyüp kitapları;

Davut'un Mezmurları;

Süleyman'ın üç kitabı –

Özdeyişler, Vaiz ve Ezgiler Ezgisi;

Dört büyük peygamber–

İşaya, Yeremya, Hezekiel, Daniel kitapları;

On iki küçük peygamber –

Hoşea, Yoel, Amos, Obadya,

Yunus, Mika, Nahum, Habukkuk,

Sefanya, Hagay, Zekariya, Malaki kitapları.

Yeni Antlaşma'da,

İncil'in ilk dört kitabı –

Matta, Markos, Luka, Yuhanna;

Elçilerin İşleri;

Pavlus'un on dört mektubu –

Romalılara bir adet;

Korintlilere iki adet;

Galatyalılara, Efeslilere, Filiplilere, Koloselilere birer adet;

Selanıklilere iki adet;

Timoteyus'a iki adet;

Titus'a, Filimon'a, İbranilere birer adet;

Diğer elçilerin yedi mektubu –

Yakup'un bir adet mektubu;

Petrus'un iki adet mektubu;

Yuhanna'nın üç adet mektubu;

Yahuda'nın bir adet mektubu;

Elçi Yuhanna'nın Vahiy kitabı

Bölüm 5 –Kutsal Yazılar'ın Yetkisi

İnancımızın düzenlenmesi,

tesis edilmesi

ve doğrulanması için

yalnızca ve sadece bu kitapları

kutsal ve kanona dahil kitaplar olarak kabul ederiz.

Kilise tarafından kabul edilmesinden

ve onaylanmasından önce

Kutsal Ruh tarafından

bu metinlerin Tanrı'dan olduğu yüreklerimize işlendiği

ve aynı zamanda metnin kendi kendisi,

Tanrı'dan olduğunu ispatladığı için

Kutsal Yazılar'ın içeriğinin

Tanrı'dan olduğuna

şüphesiz bir şekilde inanırız.

Çünkü kör olanlar bile
Kutsal Yazılar'da önceden bildirilenlerin
gerçekleştiğini gözleriyle görmektedir.

Bölüm 6 –*Kanon ve Apokrafi Kitaplarının Farkı*

Kutsal Kitap bölümlerinden ayrı tuttuğumuz
apokrif kitaplar şunlardır:

- Esdras'ın üçüncü ve dördüncü kitapları;
- Tobit, Yudit, Bilgelik, Sirak, Baruk kitapları;
- Ester'e Ekler;
- Üç Yahudi Çocuğun Şarkısı;
- Suzana'nın hikayesi;
- Bel ve Ejderha hikayesi;
- Manaşşe'nin Duası;
- İki adet Makkabe kitabı.

kanona dahil kitaplar ile uyum içerisinde olduğu sürece
kilise bu kitapları kesinlikle okuyabilir
hatta bu kitaplardan öğrenebilir.
Ancak bu kitapların verdiği tanıklık,
İmana ya da Hristiyanlık inancına
imanımızın her hangi bir unsuruna
katkıda bulunma vasfından
aynı zamanda

Kutsal Kitap'ın yetkisine gölge düşürme kudretinden uzaktır.

Bölüm 7 –Kutsal Yazılar'ın Yeterliliği

İnsanın kurtuluşu için
inanması gereken her şeyin yeterli bir şekilde,
Tanrı'nın tüm isteğini içeren
Kutsal Yazılar'da öğretildiğine inanırız.

Tanrı'nın bizden talep ettiği
hizmetin tüm üslubu
Kutsal Yazılar'da derinlemesine açıklandığı için–
elçi Pavlus'un² da belirttiği gibi
elçilerden birisi ya da
gökten bir melek bile,
hiç kimse –

Kutsal Yazılar'ın bizlere öğretmiş olduğundan
farklı bir şey öğretmemelidir.

Tanrı'nın Söz'üne eklemenin ya da çıkartmanın
yasaklanmış³ olması,
içerdiği öğretinin
mükemmel olduğunun
ve her açıdan tam olduğunun açık bir delilidir.

Bundan dolayı–

yazarın kendisi ne kadar kutsal olursa olsun–
insan eserlerinin hiç birisini
Kutsal Yazılar'a denk tutmamalıyız;

Tüm insanlar doğasından ötürü yalancı,
kibirliğin kendisinden daha kibirli olduğu için
ne bir geleneği,
ne bir çoğunluk fikrini,
ne bir kadimliği,
ne bir kişinin ya da dönemin haleflliğini-seleflliğini,
ne bir konseyi,
ne bir kararnameyi,
ne de bir resmi hükmü,
çünkü gerçek her şeyin üzerinde olduğu için
Tanrı'nın gerçeğini üstün tutarız.

Bundan dolayı elçilerin;

*“Tanrı'dan olup olmadıklarını anlamak için
ruhları sınavın;”*⁴

ve de

*“Eğer biri size gelir de bu öğretiyi getirmese,
kendisini evinize almayın,
ona selam bile vermeyin;”*⁵

sözleriyle bizlere öğretmiş olduğu
bu şaşmaz kurallar ile hem fikir olmayan

her şeyi gönülden reddederiz.

²Galatyalılar 1:8-9;

³Tekvin 12:32; Vahiy 22:18-19;

⁴I.Yuhanna 4:1

⁵II.Yuhanna 10

Bölüm 8 –Kutsal Üçlü Birlik

Tüm bu gerçekler

ve Tanrı'nın Söz'ü doğrultusunda,

ifade edilemez özelliklerinde

gerçekten, tamamen ve ebediyen ayrı olan–

Baba,

Oğul

ve Kutsal Ruh

isminde üç kişiden oluşan

ancak tek bir öz olan

tek bir Tanrı'ya inanırız.

Baba;

gözle görünen ve görünmeyen her şeyin

sebebi

başlangıcı

ve kaynağıdır.

Oğul;

Baba'nın

Sözü,

hikmeti
ve görünümüdür.

Kutsal Ruh;

Baba'dan ve Oğul'dan çıkan

ebedi güç

ve kudrettir.

Bununla birlikte,

Tanrı bu ayırım ile üçe bölünmez,

Kutsal Yazılar bize

Baba'nın ve Oğul'un ve Kutsal Ruh'un

her birinin vasıflarından dolayı ayırt edilen

varlıkları olduğunu

buna rağmen bir şekilde,

bu üç kişinin

tek bir Tanrı olduğunu öğretir.

Öyleyse,

Baba'nın Oğul olmadığı,

Oğul'un Baba olmadığı

ve aynı şekilde Kutsal Ruh'un

ne Baba ne de Oğul olduğu

açıktır.

Bununla birlikte,
bu üç kişi
ayrı olmalarına rağmen
ne bölünmüştür
ne birleştirilmiş ne de karıştırılmıştır.

Beden alan Baba değil,
Kutsal Ruh değil,
sadece Oğul olmuştur.

Bu üç kişi sonsuzluktan beri eşit,
tek ve aynı özden oldukları için
Baba ne Oğul'dan
ne de Kutsal Ruh'dan
hiçbir zaman ayrı olmamıştır.

Ne birinci vardır ne de sonuncu,
gerçekte ve kudrette,
iyilikte ve merhamette
bu üçü tektir.

Bölüm 9 –Kutsal Üçlü Birliğe Kutsal Yazıları Tanıklığı

Bildiklerimizin hepsi, .
özelikle kendi içimizde hissettiklerimizden başka

bu için işleyiş biçimlerinin yanında
Kutsal Yazılar'ın tanıklığındandır.

Kutsal Yazılar'ın,
bu Kutsal Üçlü Birliğe
inanmamızı öğreten tanıklığı
Eski Antlaşma'nın bir çok yazılmıştır
her birinin tek tek sayılmasına gerek yoktur,
takdir ile aşağıdakiler seçilmiştir.

Tekvin kitabında Tanrı der ki;

*“Tanrı, ‘İnsanı kendi suretimizde,
kendimize benzer yaratalım.’”*

Tanrı insanı kendi suretinde yarattı.

Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu.

İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı.”⁶

“Adem iyiyle kötüyü bilmekle bizlerden biri gibi oldu.”⁷

Bundan (ayetlerden) görülüyor ki,

*“İnsanı kendi suretimizde,
kendimize benzer yaratalım”–*

dediğinde

Tanrılığın içinde

birden fazla kişi olduğu,

“Tanrı insanı kendi suretinde yarattı”–

[denildiğinde] Tanrı'nın tekliği belirtilmektedir.

Burada (ayetlerde)

kaç kişi olduğunun belirtilmediği doğrudur–

ancak bizler için Eski Ahit'de gizem olan

Yeni Ahit'de gayet açıktır.

Rabbimiz (İsa Mesih) Şeria ırmağında vaftiz olurken,

Baba'nın şu sözleri duyulmuştur,

«Sevgili Oğlum budur,»⁸

Oğul suda iken,

Kutsal Ruh, güvercin şeklinde görölmüştür.

İsa Mesih tarafından, imanlıların vaftiz edilme usulü

şu sözlerle öğretilmiştir:

“Bütün ulusları

Baba,

Oğul,

ve Kutsal Ruh'un

*adıyla vaftiz edin.”*⁹

İncil'in Luka kitabında,

Cebrail, Rabbimizin annesi olan

Meryem'e şunları söylemiştir:

“Kutsal Ruh senin üzerine gelecek,

en yüce Olan'ın gücü senin üstüne gölge salacak.

Bunun için doğacak olana kutsal,

Tanrı Oğlu denecek. ”¹⁰

Başka bir yerde şöyle der:

“Rab İsa Mesih'in lütfu,

Tanrı'nın sevgisi ve

Kutsal Ruh'un paydaşlığı

hepinizle birlikte olsun. ”¹¹

Bu bölümlerin her birisinde,

tek olan ve tek Tanrısal özde,

üç kişi olduğu

bizlere eksiksiz bir şekilde öğretilmektedir.

Her ne kadar bu doktrin insan kavrayışının ötesinde olsa da,

bununla birlikte şimdi

Tanrı'nın Söz'ü aracılığı ile

cennette

bu öğretişten tam olarak zevk almayı ve bunu bilmeyi bekleyerek inanıyoruz.

Daha da ötesi,

bu üç kişinin bizimle ilgili kendine has

işleyiş ve işlerini bilmemiz gerekir.

Baba,

kudretinden dolayı bizim Yaratıcımızdır.

Oğul,

kanından dolayı bizim Kurtarıcımız ve Bedelimizi Ödeyendir.

Kutsal Ruh,

yüreklerimizde yaşamasından dolayı bizi Kutsal Kılındır.

Kutsal Üçlü Birlik doktrini,

elçilerin zamanından günümüze dek,

Yahudilere karşı, Müslümanlara karşı,

kutsal babalar tarafından adil bir şekilde suçlanan

Marsiyon,[2] Mani, [3] Praksiyas, [4]

Sabelliyus, [5] Samoslu Pavlus, [6] Ariyus[7]

ve bunlar gibi diğer

sahte Hristiyan ve din düşmanlarına karşı

gerçek kilise tarafından her zaman korunmuştur.

Ve böylece

bizler bu konu ile ilgili olarak üç ekümenik iman açıklamasını–

Elçilerin İman Açıklaması, İznik İman Açıklaması, Atanasyan İman Açıklaması–

ve kadim babaların bu iman açıklamaları ile uyum içerisinde olarak verdiği hükümleri

gönüllü bir şekilde kabul ederiz.

⁶ Tekvin 1:26-27

⁷ Tekvin 3:22

⁸ Matta 3:16-17

⁹ Matta 28:19

¹⁰ Luka 1:35

¹¹ II.Korintliler 13:14

Bölüm 10 –İsa Mesih’in Tanrılığı

Tanrısal doğasından dolayı İsa Mesih’in,

Tanrı’nın tek Oğlu olduğuna inanırız–

sonsuzluktan beri kendiliğinden var olduğundan,

ne yapılmış ne yaratılmıştır,

yoksa O bir yaratık olurdu.

İsa Mesih, Baba ile aynı öze

ve aynı sonsuzluğa sahiptir;

Baba kişisinin tam suretidir,

*“Baba’nın görkeminin yansımasıdır”*¹²

her şeyde Baba’ya benzerdir.

Aşağıdaki tanıklıkların

hep beraber ele alındığında bizlere öğrettiği gibi

sadece bizim doğamıza büründüğü zaman değil

sonsuzluğun başından beri

O Tanrı’nın Oğludur.

Musa, *“Tanrı dünyayı yarattı”*¹³ demiştir;

Yuhanna, *“Her şey Söz’ aracılığıyla var oldu”*¹⁴ deiyerek

“Söz’ün” Tanrı olduğunu belirtmiştir.

Elçi, Tanrı, Oğlu aracılığıyla evreni yarattı¹⁵ ve

“Tanrı her Şeyi İsa Mesih aracılığıyla yarattı”¹⁶ demiştir.

Bu ayetlerden gördüğümüz gibi

Tanrı, Söz, Oğul ve İsa Mesih denilen kişi,

aracılığı ile her Şey yaratılırken zaten [*kendisi*] vardı.

Bundan dolayı Peygamber Mika, O’nun başlangıcı için Őunu söylemiŐtir:

“Onun kökeni ncesizliğe, zamanın baŐlangıcına dayanır.”¹⁷

Elçi ise Őunu söylemiŐtir:

“Ne günlerinin başlangıcı, ne yaşamının sonu vardır.”¹⁸

Tüm bunlardan dolayı,

İsa Mesih gerçek ebedi Tanrı’dır,

Bizim yalvardığımız,

tapındığımız

ve hizmet ettiğimiz

Her Şeye Gücü Yetendir.

¹² Koloseliler 1:15; İbraniler 1:3

¹³ Tekvin 1:1

¹⁴ Yuhanna 1:3

¹⁵ İbraniler 1:2

¹⁶ Koloseliler 1:16

¹⁷ Mika 5:2

¹⁸ İbraniler 7:3

Bölüm 11 –Kutsal Ruh’un Tanrılığı

Kutsal Ruh’un,

sonsuzluktan beri Baba ve Oğul’dan geldiğine –

oluşturulmadığına,

yaratılmadığına,

doğmadığına,

sadece Baba ve Oğul’dan geldiğine

inanırız ve itiraf ederiz.

Sıralama bakımından Kutsal Ruh,

Kutsal Üçlü Birliğin üçüncü kişisidir –

Baba ve Oğul ile

yücelikte

ve görkemde

tek ve aynı özdendir,

Kutsal Yazılar’ın bize öğrettiği gibi

Kutsal Ruh gerçek ve ebedi Tanrı’dır.

Bölüm 12 –Yaratılış

Baba’nın gökleri ve dünyayı ve içindeki her şeyi

hiç yoktan

ve kendisine hoş gelen bir şekilde

Söz'ü-

yani Oğlu

aracılığı ile yarattığına inanıyoruz.

O (Baba), bütün yarattıklarına

varlıklarını, şekillerini, görünüşlerini

ve Tanrı'ya hizmet etmeleri için

değişik işlevlerini vermiştir.

Şimdi bile

O (Baba) varlıkları

kendi sonsuz sağlayışına göre

ve sınırsız kudretine bağlı olarak

devam ettirir ve yönetir

öyle ki, bu varlıklar insana hizmet edebilsin,

öyle ki, insan da Tanrı'ya hizmet edebilsin.

O (Baba) aynı zamanda

kendine mesajcı olmaları

ve seçilmişlere hizmet etmeleri için

melekleri iyi olarak yaratmıştır.

Onlardan (meleklerden) bazıları

Tanrı'nın onları yarattığı üstünlükten

sonsuz bozulmuşluğa düşmüşlerdir;

Diğerleri ise

Tanrı'nın lütfu sayesinde,
dayanmışlar ve orijinal durumlarında kalmışlardır.

Kötü ruhlar o kadar bozulmuşlardır ki,

Tanrı'nın

ve iyi olan her şeyin düşmanı olmuşlardır.

Kiliseyi ve kilisenin her üyesini,

bütün güçleri

ve bütün hileli düzenleri ile

yok etmek ve bozmak için

hırsızlar gibi nöbette beklemektedirler.

Böylece

kendi kötülükleri yüzünden

ebedi bir lanetlenmeye mahkum edilmişlerdir

her gün çekecekleri azabı beklemektedirler.

Bu yüzden bizler,

ruhların ve meleklerin varlığını reddeden Sadukilerin

ve aynı zamanda

cinlerin kendi kendine var olduğunu savunan

bozulma geçirmeden kendi doğalarında kötü olduklarını

ileri süren Manicilerin[8]

hatalarını şiddetle reddederiz.

Bölüm 13 –Tanrı'nın Sağlayışı Doktrini

İyi olan Tanrı,

her şeyi yarattıktan sonra,

bu yarattıklarını şansa ya da tesadüfe bırakmamıştır fakat

onları kendi kutsal arzusuna göre

yönlendirir ve yönetir.

Bunu öyle bir şekilde yapar ki, dünya üzerindeki hiçbir şey

O'nun sistemli düzeni dışında gerçekleşemez.

Bununla birlikte Tanrı,

gerçekleşen günahların ne yazarıdır

ne de bu günahlar yüzünden suçlanacak olandır.

O'nun gücü ve iyiliği

o kadar yüce ve kavranılamayandır ki,

cinler ve kötü insanlar adil olmayan işler yaparken bile

Tanrı tüm bu işlerini en mükemmel ve adil bir biçimde düzenler ve uygular.

Uygunsuz bir merak ile

Tanrı'nın insan anlayışını ve

bizim kavrama yeteneğimizi aşan işlerini

sorgulama niyetinde değiliz.

Ancak tüm yumuşaklık ve hürmetimizle

Tanrı'nın bizden saklı olan

adil yargılarını hayranlıkla seviyoruz,

İsa Mesih'in birer öğrencileri olmaktan
hoşnut oluyoruz,
bizlere Söz'ünde göstermiş oldukları ile yetiniyoruz
ve o sınırları aşmıyoruz.

Bu doktrin bizlere tarifsiz bir esenlik verir
bizlere hiçbir şeyin tesadüfi olamayacağını,
her şeyin sadece göklerdeki lütufkar Babamızın
düzenlemelerine göre gerçekleşeceğini öğretir.
O, bizleri bir Baba şefkati ile gözetir,
tüm yaratıkları hükmü altında tutar,
Babamızın arzusu olmadıkça
ne başımızdan bir tel saç,
(ki hepsi tek tek sayılıdır)²⁰
ne de göklerdeki küçük bir kuş
yere düşebilir.

Bizler bu düşünce ile huzur buluruz,
biliriz ki, Babamızın kontrolü altında olan
ne cinler ne de düşmanlarımız

O'nun izni ve isteği olmadıkça
bize zarar veremez.

Bu yüzden

Tanrı hiçbir şeye karışmaz

ve her şeyi şansa bırakmıştır
diyen Epikürcülerin[9] lanetli hatasını reddederiz.

²⁰ Matta 10:29-30

Bölüm 14 –İnsanın Yarattığı ve Günaha Düşmesi

Tanrı'nın insanı topraktan yarattığına

onu kendi suretinde ve benzeşinde –

[insanı] iyi, adil ve kutsal olarak;

Tanrı'nın isteği olan her şeyi

kendi iradesi ile yerine getirebilecek bir biçimde

oluşturup şekillendirdiğine inanırız.

Ancak insan onur içinde iken

ne bunu anladı²¹

ne de üstünlüğünü fark etti.

Kulağını şeytanın sözlerine vererek,

istekli bir biçimde kendisini günaha kurban etti,

ve bunun sonucu olan ölümü ve laneti üzerine aldı.

Tanrı'dan almış olduğu

yaşam ile ilgili buyruğu çiğnedi,

günahı ile gerçek yaşam olan Tanrı'dan ayrıldı

ve bütün doğası tamamıyla bozuldu.

Kendisini günahlı yapan insan,
tüm yollarında kötü,
bozuk
ve sapkın olup
fiziksel ve ruhsal ölüme maruz kaldı.

Tanrı'dan almış olduğu
bütün üstün hediyeleri kaybetti,
ve kendisini mazeretsiz bırakacak olan
tutabildiği ufak kısıntılar hariç
hiçbirisine sahip çıkamadı.

Daha da ötesi, Kutsal Yazılar'ın bize öğrettiği gibi
içimizdeki bütün aydınlık karanlığa dönüştü:

*“Işık karanlıkta parlar
ve karanlık onu alt edememiştir.”²²*

Bu ayetlerde Yuhanna, insanı “karanlık” olarak nitelemiştir.

Bu yüzden insanın özgür iradesi olduğuna dair
her türlü öğretiyi reddederiz

insan günahın kölesi olduğundan
kendisine “gökten verilmedikçe”²³
hiçbir şey yapamaz.

İsa Mesih'in,

“Baba bir kimseyi bana çekmedikçe,

o kimse bana gelemes”²⁴

şeklindeki sözlerinden sonra

kim iyi bir iş yaptığını öne sürüp böbürlenebilir ki?

“Benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır”²⁵

ayetini anlayan bir kişi

kendi iradesini nasıl yüceltebilir ki?

“Doğal haliyle kişi, Tanrı'nın Ruhuyla ilgili gerçekleri kabul etmez”²⁶

gerçeği karşısında,

hangi insan kendi bilgeliğinden bahsedebilir ki?

Kısaca,

kendimiz hakkında, kendi kendimize,

“tek bir düşünce bile düşünemeyeceğimizi”

ve *“bizi yeterli kılanın Tanrı”²⁷* olduğunu bilen

bizler bir fikir üretebilir miyiz?

Ve bundan dolayı

elçinin söylediği

doğruluk içeren şu sözleri

sıkı ve sağlam bir şekilde durması gerekir:

“Çünkü kendisini hoşnut eden şeyi hem istemeniz,

hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır”²⁸

“Bensiz hiçbir şey yapamazsınız”²⁹

diyen İsa Mesih'in öğretisine göre,
O'nun işi olmadıkça
insanın anlayışı ve isteği
Tanrı'nın anlayışı ve isteği ile aynı olamaz.

²¹ Mezmur 49:20

²² Yuhanna 1:5

²³ Yuhanna 3:27

²⁴ Yuhanna 6:44

²⁵ Romalılar 8:7

²⁶ I.Korintliler 2:14;

²⁷ II.Korintliler 3:5

²⁸ Filipililer 2:13

²⁹ Yuhanna 15:5

Bölüm 15 –*Orijinal (ilk) Günah Doktrini*

Adem'in itaatsizliğinden dolayı
orijinal günahın
bütün insan ırkına yayıldığına inanırız.

Orijinal günah bütün doğanın bozulmasıdır–

annelerinin karnındaki

küçük bebekleri bile etkileyen bozulmuşluk mirası,

insanların içinde

her türlü günahı üreten bir köktür.

Bundan dolayı Tanrı'nın gözünde
günah o kadar iğrenç, o kadar kötüdür ki,
tüm insan ırkını mahkum etmek için yeterlidir.

vaftizle bile
tamamen kalkmaz,
kökleri sökülmez,
zehirli bir pınar gibidir
günah ondan sürekli olarak kaynar.

Buna rağmen orijinal günah,
Tanrı'nın lütfu ve merhameti ile
affedilmiş olan Tanrı'nın çocuklarının üzerine
bir mahkumiyet getiremez–

ancak bu onları rehavete (uykuya) kaptırmamalı,
*“ölüme götüren bu bedenden”*³⁰
sıklıkla kurtulmayı arzulayıp
inlemelerine rağmen
bu yozluğun her an bilincinde olmalıdırlar.

Bundan dolayı,
günahın taklit etme olayından başka bir şey olmadığını ileri süren
*Pelagiyusçuların***[10]** hatalarını reddederiz.

³⁰ Romalılar 7:24

Bölüm 16 –Seçilmişlik

İlk insan olan Adem'in
günahı yüzünden,
onun bütün soyu
yok oluşa ve mahvoluşa düşmüşken–

Tanrı'nın kendisini olduğu gibi,
merhametli ve adil olarak gösterdiğine inanırız.

Rabbimiz İsa Mesih'te,
mahvoluştan kendisine çektiği ve kurtardığı kişileri

işlerine bakmaksızın
Kendi saf iyiliğinden dolayı
ebedi ve değişmez olan hükmü ile
belirleyip seçen
Tanrı merhametlidir.

Geriye kalan kişileri,
kendilerini batırdıkları mahvolmaya ve düşmeye bırakmakta
Tanrı adildir.

Bölüm 17 –*Düşmüş İnsanın Kurtulması*

İyi olan Tanrımızın,
muhteşem hikmeti ve iyiliği sayesinde,
insan O’ndan titreyerek
kaçmasına rağmen,
kendisini hem fiziksel hem de ruhsal ölümün altına koyan
ve kendisini tamamen sefalete düşüren adamı görerek,
arayıp ve bulduğuna inanırız.

Tanrı,

*“kadından doğacak olan”*³¹

Oğlunu vaat ederek
yılanın başını ezeceğini³²
ve aracılığı ile [insanı] bereketleyeceğini söyleyerek
insanı teselli etmiştir.

³¹ Galatyalılar 4:4

³² Tekvin 3:15

Bölüm 18 –İsa Mesih’in Beden Alması

Tanrı’nın,

tek ve ebedi Oğlu’nu

kendi belirlediği zamanda

dünyaya göndererek,

kutsal peygamberlerin ağzından

kadim atalara verdiği vaadi yerine getirdiğini

itiraf ederiz.

Kutsal Ruh’un gücü sayesinde,

bir erkeğin katkısı olmadan

kutsanmış Bakire Meryem’in rahminde oluşan,

günah hariç

tüm zayıflıkları ile

tam gerçek insan doğasını alan Oğul;

“kul özünü aldı”

ve *“insan benzeyişinde doğdu”*³³

ve O (Oğul), sadece bedensel olarak insan doğasını almakla kalmadı,

gerçek bir insanoğlu olabilmek için

aynı zamanda gerçek bir insan ruhu da aldı.

Bedenle birlikte ruh da kaybedildiği için,
O (Oğul)her ikisini de kurtarmak amacıyla
ikisini de üzerine aldı.

Mesih'in annesinden insan bedeni aldığı
reddeden Anabaptislerin delaletine karşı
şu gerçekleri itiraf ederiz;

O (Oğul) "*çocuklarla aynı eti ve kanı aldı*";³⁴

bedence "*Davut'un soyundan gelen birisi*";³⁵

"*bedence Davut'un soyundan doğan*";³⁶

"*bakire Meryem'in rahminin ürünü*";³⁷

"*kadından doğan*";³⁸

"*Davut'un soyundan*";³⁹

"*İşay'ın kökünden*"⁴⁰

"*Yahuda oymağından*"⁴¹

Bedence Yahudilerin soyundan geldiğinden;

"*İbrahim'in soyundandır*"–

"*İbrahim'in soyunun bedenini almıştır*"

ve "*günah dışında her yönden kardeşlerine benzeyen*"⁴² biridir.

İşte bu yüzden O [İsa Mesih], bizim gerçek "*İmanuel'imizdir*"–

"*İmanuel, 'Tanrı bizimle' demektir.*"⁴³

³³ Filipililer 2:7

³⁴ İbraniler 2:14-15;

³⁵ Elçilerin İşleri 2:30

³⁶ Romalılar 1:3

³⁷ Luka 1:42

³⁸ Galatyalılar 4:4

³⁹ II.Timoteyus 2:8

⁴⁰ Romalılar 15:12

⁴¹ İbraniler 7:14

⁴² İbraniler 2:17; 4:15

⁴³ Matta 1:23

Bölüm 19 –Mesih'in İki Doğası

Bu şekilde beden almış olan Oğul kişinin

ayrılmaz bir biçimde

insan doğası ile

birleştiğine inanırız;

Tanrı'nın iki Oğlu olmamıştır,

iki ayrı kişi değil

ancak iki ayrı doğa tek bir kişide

her bir doğa kendi özgün niteliklerini kaybetmeyecek bir biçimde birleşmiştir.

Bu ilahi doğa (Oğulun Tanrı doğası), her zaman yaratılmamış olarak kalmıştır,

yeryüzünü ve cenneti doldurarak

ne günlerinin başlangıcı, ne yaşamının sonu vardır.⁴⁴

Oğul insan doğası niteliklerini kaybetmemiştir,

yaratılmış olanın özelliklerine sahip olmaya devam edecektir–

günlerinin başlangıcı vardır;

ebedi olmayan bir doğası vardır

gerçek bir beden kısıtlamaları altındadır.

O (Oğul)

diriliş aracılığı ile

ölümsüzlüğü vermiş olsa bile

insan doğasının gerçekliği

buna rağmen değişmemiştir

çünkü bizlerin kurtuluşu ve dirilişi

bu bedenin gerçekliğine dayanmaktadır.

Bu iki doğa,

tek bir kişide öyle bir birleşmiştir ki,

ölüm bile bu iki doğayı birbirinden ayıramamıştır.

Buna göre

ölürken Baba'ya adanmış olduğu

gerçek bir insan ruhu bedenini terk etti

Bu arada O'nun (Oğul'un) Tanrı doğası

mezarda yatarken bile

insan doğası ile olan birleşmişlikte kaldı;

küçük bir çocukken bile

O'nun Tanrılığı hiçbir zaman O'ndan ayrılmayıp

ancak bir süre için kendisini ortaya koymadı.

O'nun (İsa Mesih) gerçek Tanrı ve gerçek insan olduğunu itiraf etmemizin sebepleri bunlardır:

kudreti ile
gerçek Tanrı ölüme zafer kazansın.
ve bedeninin güçsüzlüğü içindeki
gerçek insan bizim için ölebilsin.

⁴⁴ İbraniler 7:3

Bölüm 20 – *Tanrı'nın Mesih'teki Adaleti ve Merhameti*

Mükemmel bir biçimde merhametli
ve adil olan
Tanrı'nın
en acı ıstırapla ve ölümlerle
günahın cezasını taşıyan diye
kendi Oğlu'nu itaatsizliğin işlendiği dünyayı alması için
gönderdiğine inanırız

Böylece Tanrı adaletini

bizim günahlarımızı üstlenen Oğluna bildirmiştir.
ve suçlu ve lanetlenmeyi hak etmiş olan bizlere
iyiliğini ve merhametini dökerek
en mükemmel sevgi aracılığıyla
Oğlu'nu bizim için ölüme vererek,

O'nun aracılığı ile
bizlerin sonsuz yaşamı olsun
ve ölümsüzlüğe sahip olalım diye
aklanmamız için
O'nu ölümden diriltti.

Bölüm 21 –Kefaret

bir ant ile belirlenmiş olan–
Melkisedek düzenine göre–
İsa Mesih'in sonsuza kadar baş kahin olduğuna;
peygamberlerin önceden bildirdikleri gibi
bizlerin günahlarını temizlemek için
çarmıh ağacı üzerinde
kendi kendini sunarak
ve değerli kanını dökerek
Baba'nın gazabını
tam bir tatmin ile yatıştırmak için
bizim yerimize
Baba'sının önünde,
kendi kendini sunduğuna inanırız.

[Kutsal Yazılar'da] şöyle yazılmıştır:

“esenliğimiz için gerekli olan ceza”

Tanrı'nın Oğlu üzerine konuldu

ve *“bizler onun yaralarıyla şifa bulduk.”*

“Kesime götürülen kuzu gibi” ölüme götürüldü;

“başkaldıranlarla bir sayıldı,”⁴⁵

masumiyeti Pilatus tarafından

beyan edilmiş olsa da

Pontiyus Pilatus tarafından bir suçlu olarak mahkum edildi.

Çalmadığı malı

geri verdi⁴⁶

ve *“doğru kişi olarak doğru olmayanlar uğruna,”⁴⁷*

hem bedence hem ruhça acı çekti.

Günahlarımız için talep edilen

korkunç cezayı hissettiği zaman

“teri, toprağa düşen

iri kan damlalarına benziyordu.”⁴⁸

“Tanrım, Tanrım, beni niçin terk ettin?”⁴⁹ diye bağırdı.

Bizim günahlarımızın affedilmesi için

tüm bunlara katlandı.

Bu yüzden elçi Pavlus gibi bizlerinde,

“İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilmiş olmasından

başka bir şey bilmemeye”⁵⁰

kararlı olmamız doğru olacaktır çünkü

Rabbimiz *“İsa Mesih'i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi süprüntü”⁵¹* sayarız.

Bütün teselliyi O'nun yaralarında buluruz,

Tanrı ile barışmak için,
sonsuz dek
inananları mükemmel yapan
tek bir kez için
sadece bir kurbandan
başka araçlar aramak ya da yaratmak ihtiyacında değiliz

İşte bu yüzden
İsa, Tanrı'nın meleği,
yani "Kurtarıcı" diye çağrılır–

*"çünkü halkını günahlarından
kurtaracak olan O'dur."*⁵²

⁴⁵ İşaya. 53:4-12

⁴⁶ Mezmur 69:4

⁴⁷ I.Petrus 3:18

⁴⁸ Luka 22:44

⁴⁹ Matta 27:46

⁵⁰ I.Korintliler 2:2

⁵¹ Filipililer 3:8

⁵² Matta 1:21

Bölüm 22 –İmanla Aklanma

Bu büyük gizemin gerçek bilgisini elde etmemiz için
tüm faziletleri ile

İsa Mesih'e sarılan
ve O'nu kendisine ait kılan
ve O'ndan ayrı olarak
başka bir şeyi aramayan
Kutsal Ruh'un yüreklerimizde gerçek bir iman ateşi yaktığına
inanırız.

Buna göre,
kurtuluşumuzla ilgili talep edilen her şey
ya Mesih'te değildir;
ya da eğer her şey Mesih'te ise
o zaman iman ile kim Mesih'e sahip ise
onun tam bir kurtuluşu vardır.

Bundan dolayı,
Mesih'in yeterli olmadığını
Aynı zamanda başka şeylerin de gerekli olduğunu söylemek r
Tanrı'ya karşı yapılmış en büyük hakarettir–

Ki, bu doğru olsaydı

İsa Mesih sadece yarım bir kurtarıcı olacaktı.

Bu nedenle Pavlus'un da söylediği gibi
aklanmamız "*sadece imanla*"⁵³
ya da "*işlerden bağımsız*" imanla gerçekleşmektedir.

Ancak,

daha da uygun bir şekilde ifade etmek gerekirse,

bizleri kurtaran imanın kendisidir

demek istemiyoruz–

iman yalnızca

doğruluğumuz olan İsa Mesih'e

sarılmamız için gerekli bir araçtır.

bizler için ve bizim yerimize

bütün kutsal işlerini yapmış olan

ve tüm faziletleri bizler için mümkün kılan

İsa Mesih doğruluğumuzdur.

Ve iman ise,

O'nunla (Mesih ile)

ve O'nun bütün yararları ile bizleri paydaş kılan bir araçtır.

O yararlar bizim olduğunda

bizim günahlarımızın

temizlenmesi için gerekenden fazladır

⁵³ Romalılar 3:28

Bölüm 23 –Günahkarların Aklanması

İsa Mesih aracılığı ile

bereketlenmemizin günahlarımızın bağışlanmasında yattığına

ve bu sayede doğruluğumuzun Tanrı önünde olduğuna

Davut'un ve Pavlus'un da öğrettiği gibi,
işlerden ayrı olarak
Tanrı'nın doğruluk verdiği⁵⁴
insanın bereketlenmiş olduğuna inanırız.

Aynı elçinin söylediği gibi

“karşılıksız olarak” ya da “lütuf ile”

Mesih'in bedel ödemesi aracılığı ile aklandık.⁵⁵

Bundan dolayı sonsuza dek sağlam olan

bu temeli sıkı tutuyoruz

Bütün yüceliği Tanrı'ya vererek,

kendimizi alçaltarak,

ne olduğumuzun bilerek;

faziletlerimiz ya da kendimiz için bir hak talep etmeyerek

ve kendisine iman ettiğimizde

çarmıha gerilmiş Mesih'in itaatinin bizim olduğuna

dayanıp ve güveniriz.

Bu bütün günahlarımızı örtmek

ve bundan bizi emin kılmak için

Tanrı'nın gelişi karşısında,

kendisini incir yaprağı ile örtmeye çalışırken titreyen

ilk atamız Adem'in yaptığını yapmaksızın

vicdanlarımızı korkudan, dehşetten ve terörden

özgür kılmaya yeterlidir.

Aslında

Tanrı'nın karşısına–

ne kadar küçük olursa olsun–

kendimize ya da başka bir yaratığa

güvenerek çıkmaya kalksaydık,

o zaman, vay bize, yutulurduk (yok olurduk).

İşte bu yüzden herkes Davut ile bu sözleri söylemelidir:

“Rab, kulunla yargıya girme,

çünkü hiçbir canlı senin karşında aklanmaz”⁵⁶

⁵⁴ Mezmur 32:1-2; Romalılar 4:6

⁵⁵ Romalılar 3:24

⁵⁶ Mezmur 143:2

Bölüm 24 –Günahkarların Kutsallaşması

Tanrı'nın Söz'ünün duyulmasıyla

ve Kutsal Ruh'un işleyişi ile insanda oluşan

bu gerçek imanın

insana yeniden doğuş verdiğine ve onu *“yeni bir insan”⁵⁷* yaparak

onun *“yeni bir yaşam”⁵⁸* sürmesini sağladığına

ve günahın köleliğinden özgür kıldığına

inanırız.

Bundan dolayı,
bu aklayıcı iman
insanları dindar ve kutsal bir yaşam sürmekten
soğutmak yerine,
tam aksine,
insanların içinde öyle bir şekilde işler ki,
 ondan ayrı olarak
kendilerine olan sevgilerinden
ve yargılanma korkusundan kaynaklanan işleri yapacaklarına
Tanrı sevgisine dayanan işleri yaparlar.

İşte bu yüzden,
bu kutsal imanın insan için meyvesiz olması imkansızdır,
Bahsettiğimiz iman boş olan değil
Kutsal Yazılar'ın,
“*sevgiyle etkin olan iman*”⁵⁹ olarak bahsettiği
 Tanrı'nın Söz'ünde
insanın kendi kendine yapmasını
buyurduğu işleri etkin kılan imandır.

 İmanın iyi kökünden kaynaklanan
bu işler,
 O'nun lütfu ile kutsandığı için
Tanrı gözünde iyi ve kabul edilebilirdir.
Ancak bu işler

bizim aklanmamız için sayılmazlar–

çünkü bizler sadece İsa Mesih'e olan imanımızla

iyi işler yapmadan önce bile aklandık.

Eğer ilk olarak ağaç iyi değil ise,

bizim iyi işlerimizde ağacın meyvesinden

daha iyi olamazdı

Buna göre iyi işler yaparız,

ancak bu iyi işler bize bir hak kazandırmaz–

o zaman neyi hak ederiz?

Hatta yaptığımız iyi işler ile

O'nun bize değil,

bizim Tanrı'ya borcumuz vardır,

çünkü O *"kendi iyi isteğine göre*

hoşnut olduğu şeyi istememiz ve yapmamız için bizde çalışır"–⁶⁰

Şu yazılanları aklınızda tutun:

"Siz de böylece, size verilen buyrukların

hepsini yerine getirdikten sonra, 'Biz değersiz kullarız;

*sadece yapmamız gerekeni yaptık' deyin."*⁶¹

Ancak Tanrı'nın iyi işleri ödüllendirdiğini de

inkar etmek istemiyoruz–

fakat bu işler O'nun lütfu ile

O armağanlarını taçlandırır.

Daha da ötesi,
iyi işler yapsak bile
kurtuluşumuzu onların üzerine dayandırmayız;
çünkü cezalandırılmayı hakketmiş olan
ve benliğimizin kirletmediği
bir iş yapamayız.

Eğer bir tane bile [iyi iş] gösterebilseydik,
tek bir günahımızı bile hatırlaması
Tanrı'nın o işi reddetmesi için yeterliydi

sürüklenip savrularak
hiç güvencemiz olmaksızın
her zaman şüphe içinde olacaktık,
eğer Kurtarıcımızın acı çekmesinin ve ölümün
sağladığı yararları dayanmasaydık
bizlerin zavallı vicdanına sürekli bir eziyet edilecekti.

⁵⁷ II.Korintliler 5:17

⁵⁸ Romalılar 6:4

⁵⁹ Galatyalılar 5:6

⁶⁰ Filipililer 2:13

⁶¹ Luka 17:10

Bölüm 25 –Yasanın Tamamlanması

İsa Mesih'in gelişi ile,

yasanın törensel ve sembolik anlamının bittiğine,

ön bildirilerin sona erdiğine

Hristiyanlar arasında

yürürlükten kaldırılması gerektiğine

inanıyoruz.

Ancak tüm bunların gerçeği özü

kendisinde tamamlanmış olan

İsa Mesih'te bizim için saklıdır.

Bununla birlikte,

yasa ve peygamberlerden alınmış tanıklıkları

Müjde'de bizi onaylasın

ve yaşamlarımızı tam bir doğruluk ile düzensin diye

Tanrı'nın isteğine göre

Tanrı'nın yüceliği için

kullanmaya devam ediyoruz

Bölüm 26 –Mesih'in Aracılığı

Tek ve biricik Aracımız ve Yakarışçımız

Adil olan İsa Mesih olmadıkça,

kimsenin Tanrı'ya gelemeyeceğine inanırız.⁶²

Bu sebepten bizler insan olarak İlahi Yüceliğe girelim diye

Tanrısal ve insani doğa birlikte birleşerek

O insan oldu.

Aksi takdirde bizler [İlahi Yüceliğe] giremeyecektik.

Baba'nın kendisi ve biz arasında atamış olduğu

Fakat bu Aracı

bizleri yüceliği ile korkutmasın,

öyle ki, bizler kendi düşüncemize göre

başka birini aramayalım.

Çünkü ne cennetteki ne de dünyadaki varlıklar arasında

bizleri İsa Mesih'ten daha fazla

seven herhangi yoktur.

Kendisi, "*Tanrı özüne sahip olduğu halde,*"

buna rağmen "yüceliğinden soyunarak

bizler için "*bir insan*" ve "*bir hizmetçi*" özünü aldı⁶³

ve kendisini "*her yönden kardeşlerine*"⁶⁴ benzetti.

Başka bir aracı bulmak zorunda olduğumuzu farz edelim.

Bizler "*Tanrı'nın düşmanlarıyken*"⁶⁵ bizim için

canını verenden daha çok kim bizi sevebilir ki?

Saygın ve güçlü bir aracı bulmak zorunda olduğumuzu farz edelim.

"*Baba'nın sağında*"⁶⁶

oturandan daha fazla kimin saygınlığı ve gücü var ki?

ve "*gökte ve yeryüzünde*"⁶⁷

kendisinde tüm güç olandan başka kim var?

Tanrı'nın biricik Oğlu'ndan başka

sözü daha çok dinlenecek kim olabilir ki?

Buna göre katıksız bir inançsızlığın uygulamaları

azizleri onurlandırması gerekirken

tersine onlara onursuzluk getirmiştir.

Bunlar azizlerin asla yapmadıkları ve talep etmedikleri şeylerdi

görevini yerine getiren azizlerin

yazılarında görüldüğü gibi

onlar böyle bir uygulamayı sürekli olarak reddettiler.

Yalvarmaya layık olmadığımızı

söylememeliyiz–

meselemiz dualarımızı kendi saygınlığımızı

dayandırarak sunma meselesi değil,

iman aracılığı ile

bizlerin doğruluğu olan

Mesih İsa'nın

sadece saygınlığına ve mükemmelliğine

dayanarak dualarımızı sunma meselesidir.

Bu aptalca korkuyu–

yani inançsızlığı–

atmamızı haklı sebeplerden dolayı isteyen elçi

İsa Mesih'in, "*her yönden kardeşlerine benzemesi*" gerektiğini

bize söylüyor,

öyle ki, Tanrı'ya olan hizmetinde

merhametli ve sadık başkâhin olup

halkının günahlarını paklayabilsin⁶⁸

Çünkü kendisi acı çekerek

sınandığına göre,

sınananlara

yardım edebilir.⁶⁹

Daha da ötesi,

bizleri Tanrı'ya yaklaşma konusunda

teşvik etmek için

elçi böyle diyor:

“Gökleri aşmış olan büyük başkâhinimiz

Tanrı'nın Oğlu İsa varken,

açıkça benimsediğimiz inanca sımsıkı sarılalım.

Çünkü zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan değil,

tersine, her alanda

bizim gibi sınanmış,

yine de günah işlememiş

bir başkâhinimiz vardır.

Bu nedenle

merhamete ermek

ve gerektiğinde bize yardım edecek lütfa kavuşmak için

Tanrı'nın lütuf tahtına

cesaretle yaklaşalım”⁷⁰

Aynı elçi şöyle söylüyor:

*“İsa'nın, kendi kanı sayesinde
kutsal yere girmeye özgürlüğümüz vardır.*

İmanın

verdiği tam güvenceyle,

gidelim”⁷¹

Aynı şekilde,

“Mesih'in kâhinliği sonsuzdur.

Bu nedenle

O'nun aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşanları

tamamen kurtarabilir,

çünkü onlara aracılık etmek için hep yaşamaktadır”⁷²

Daha fazla neye ihtiyacımız var?

İsa Mesih'in kendisi beyan ediyor:

“Yol, gerçek ve yaşam ben'im;

Benim aracılığım olmadan

Baba'ya kimse gelemmez.”⁷³

Niçin bir başka

aracı arayalım?

Oğlu'nu bize Aracımız olarak vermek

Tanrı'yı hoşnut ettiğine göre

bir başkası için O'nu terk etmeyelim–

ki, o başkasını arasak da asla bulamayız.

Çünkü Tanrı, Oğlu'nu bize verdiğinde

günahlı olduğumuzu iyi biliyordu.

Bundan dolayı,

bizlere Rab'bin Duasında öğrettiği gibi,

Mesih'in buyruğuna itaat ederek,

tek Aracımız olan

Mesih aracılığında

O'nun adıyla

Baba'dan isteyeceğimiz her şeyi

Alacağımızdan emin olarak

Göklerdeki Babamızı çağırırız

⁶²I.Yuhanna 2:1

⁶³Filipililer. 2:6-8

⁶⁴İbraniler 2:17

⁶⁵Romalılar 5:10

⁶⁶Romalılar 8:34; İbraniler 1:3

⁶⁷Matta 28:18

⁶⁸İbraniler 2:17

⁶⁹ İbraniler 2:18

⁷⁰ İbraniler 4:14-16

⁷¹ İbraniler 10:19, 22

⁷² İbraniler 7:24-25

⁷³ Yuhanna 14:6

Bölüm 27 –Kutsal Katolik (Evrensel) Kilise

Tek bir katolik ya da evrensel kilise dediğimiz–

İsa Mesih'te tam olan kurtuluşlarını bekleyen

O'nun kanı ile yıkanmış,

Kutsal Ruh tarafından kutsanmış ve mühürlenmiş,

gerçek Hristiyan imanlıların

kutsal bir cemaatine ve topluluğuna

inanıyor ve itiraf ediyoruz.

tebaasız bir halk olamayacağına göre

İsa Mesih ebedi Kral olması

gösteriyor ki,

bu kilise dünyanın başından beri var olmuştur

ve sonuna kadar da var olacaktır.

Bu kutsal kilise,

bir süre için

insanların gözünde

çok küçük

ya da sönmüş gibi gözüксе de–
tüm dünyanın hiddetine karşı
Tanrı tarafından korumaktadır.

Örneğin

Ahav zamanında çok tehlikeli bir dönemde
Rab, İsrail'de Baal'ın önünde diz çökmemiş
yedi bin kişiyi⁷⁴ korumuştur.

Böylece bu kutsal kilise,
belli bir yere ya da halk ile kısıtlı olmadı
ya da sınırlanıp
bağımlı olmadı.
Tüm dünyaya
yayılmış ve dağılmış olmasına rağmen
 imanın gücü sayesinde,
 tek ve aynı Ruh'ta
 yürekte ve arzuda
birleşmiş ve bağlanmıştır

⁷⁴ I.Krallar 19:18

Bölüm 28 –*Kilise Üyelerinin Zorunlulukları*

Bu kutsal cemaat ve topluluk
kurtulmuş olanların bir araya gelmesiyle oluştuğundan

ve kilisenin dışında bir kurtuluş olmadığına göre
kimsenin kiliseden çekilmemesi,
kişinin durumu ya da statüsü ne olursa olsun
kimsenin kendisiyle yetinmemesi
gerektiğine inanıyoruz.

Aynı bedende
birbirlerinin üyeleri olarak
Tanrı'nın kendilerine verdiği armağanlara göre
onun talimatlarına ve disiplinine uyarak
İsa Mesih'in boyunduruğına boyun eğerek
ve birbirlerini bina etmek için hizmet ederek
kiliseye bağlanmaya ve birleşmeye
kilisenin birliğini korumaya
tüm insanlar mecburdurlar.

kilisenin dışındaki kimselerden
kendi kendilerini ayırarak
Tanrı'nın kiliseyi kurduğu yer nerede olursa olsun
bu topluluğına katılmak için
sivil otoriteler ve resmi hükümlerle yasaklamış da olsa
cezası fiziksel ve hatta ölümlle bile sonuçlansa
Tanrı'nın Söz'üne göre
bu birliğı daha etkin bir biçimde korunmak
bütün inananların görevidir,

Ve böylece

kiliseden kendilerini çeken

ya da kiliseye katılmayan herkes

Tanrı'nın düzenine karşı hareket eder.

Bölüm 29 –Gerçek Kilisenin Özellikleri

Dünya üzerindeki bütün [*“hristiyan”*] inanış biçimlerinin

“kilise” ismini kullanmayı kendilerine hak saydıkları günümüzde

Tanrı'nın Söz'ü aracılığı ile

gerçek kilisenin ne olduğunu

gayretle ve dikkatlice

ayırt etmek zorunda olduğumuza inanıyoruz.

Burada kilisedeki iyi olanların arasına

karişmiş olan iki yüzlüler grubunu konuşmuyoruz,

bu kişiler fiziksel olarak kilisede olsalar bile

asla [gerçek] kilisenin parçası değildirler.

Fakat konuştuğumuz şey

gerçek kilisenin bedeninin ve paydaşlığının

kendilerine *“kilise”* diyen [diğer] inanışlardan ayırt edilmesidir.

Gerçek kilise,

aşağıdaki özelliklere sahip olmasıyla tanınabilir:

Kilise

Müjde'nin pak vaazı ile meşguldür;
Mesih'in teşkil ettiği şekilde
pak sakramentlerin uygulanmasını sağlar;
hataları düzeltmek için
kilise disiplinini uygular.
Kısacası, Tanrı'nın pak Söz'üne uygun olarak
buna zıt olan her şeyi reddeder
ve tek Baş olarak İsa Mesih'i tutarak
kendi kendini yönetir.
Bu özellikler sayesinde bir kişi
gerçek kiliseyi tanıma konusunda emin olabilir–
ve hiç kimse bu kiliseden ayrılmamalıdır.

Kiliseye üye olabilecek kişilere gelince,
Hristiyan olmanın işaretleri aracılığı ile onları tanıyabiliriz:
açık bir şekilde iman
tek ve biricik Kurtarıcı olarak
İsa Mesih'i kabul ettikten sonra
ve günahattan kaçmak ve doğruluğu takip etmek.
Sağa sola sapmadan,
gerçek Tanrı'yı ve komşularını severek,
benliği ve benliğin işlerini kurban ederler.

İçlerinde büyük bir zayıflık olmasına rağmen
Kutsal Ruh aracılığı ile

bütün yaşamları boyunca

kendisine olan iman ile

günahların bağışlanmasına sahip oldukları

İsa Mesih'in itaati, ölümü, acıları ve kanı ile

her zaman yalvararak

ona karşı savaşıyor

Sahte kiliseye gelince,

Tanrı'nın Söz'ünden daha

kendisine ve kendisinin düzenlemelerine yetki verir;

Mesih'in boyunduruğuna

boyun eğmeyi istemez;

Mesih'in Söz'ünde buyurduğu gibi

Sakramentleri uygulamaz;

bunların yerine hoşnut oldukları bir biçimde

onlara (sakramentler) ekleyip çıkarırlar;

İsa Mesih'ten daha fazla

insan üzerine kuruludur;

Tanrı'nın Söz'üne göre kutsal yaşam sürenleri

ve kusurlarını, aç gözlülüğünü ve putperestliğini azarlayanlara

zulmeder.

Bu iki kiliseyi

hem tanımak

hem de birbirinden

ayırt etmek kolaydır.

Bölüm 30 –*Kilisenin Yönetimi*

Bu gerçek kilisenin,

Rabbimizin Söz'ünde öğrettiği

ruhsal düzene göre yönetilmesi gerektiğine inanıyoruz.

Kilisede, Tanrı'nın Söz'ünü vaaz etmek

ve sakramentleri yönetmek için

görevliler ya da pastörler olmalıdır.

Aynı zamanda kilisenin konseyinin oluşturulması için

pastörlerle birlikte

[kilisede] presbiterler ve dyakonlar da olmalıdır.

hem fakirler

hem acı çekenler

ihtiyaçlarına göre

yardım ve teselli bulsunlar diye

Bu düzen ile

gerçek din korunur;

gerçek doktrin akışına devam eder;

ve kötüler ruhsal açıdan düzeltilir ve kontrol altında tutulur,

ihtiyaçlarına göre

fakir ve acı çekenler

yardıma kavuşur ve teselli bulur.

Bu düzen ile

kilisede,

her şey iyi bir şekilde

ve iyi bir düzende yapılır,

Pavlus'un Timoteyus'a verdiği

kurala göre⁷⁵

belirlenen güvenilir kimseler

görevliler olarak seçilir.

⁷⁵I.Timoteyus 3

Bölüm 31 –*Kilise Görevlileri*

Tanrı'nın Söz'ünün görevlileri, presbiterleri ve dyakonları

kilisenin yasal bir biçimdeki seçimi ile

kendi görevlerine

Tanrı Sözünün öğrettiğine göre

Rab'bin isminde dua ile

ve iyi bir düzen içinde

seçilmesi gerektiğine inanırız.

Böylece herkes,

çağrısından emin olsun

ve bu çağrının Rab'den

geldiğine kesin olarak emin olsun diye

uygun olmayan bir şekilde kendisini öne çıkarmamaya

fakat Tanrı tarafından çağırılana kadar beklemeye dikkat etmelidir.

Söz'ün görevlilerine gelince,

evrensel kahin

ve kilisenin başı olan

İsa Mesih'in kulları olduklarına göre

her nerede olursa olsunlar,

her birinin aynı yetkisi ve aynı gücü vardır.

Ayrıca,

Tanrı'nın kutsal düzenini

bozulmaktan ve önemini yitirmesinden korumak için

herkesin,

mümkün olabildiğince

Söz'ün görevlilerine ve kilisenin presbiterlerine

yaptıkları görevden dolayı

özel bir saygı beslemesi

ve şikayet etmeden, çekişmeden ya da kavga etmeden

onlarla barış içerisinde olması gerektiğini söylüyoruz.

Bölüm 32 –*Kilisenin Düzeni ve Disiplini*

Kiliseleri yönetenlerin,

kilise bedeninin devam etmesi için

kendileri arasında belli bir düzen

kurmalarının ve bunu yerleştirmelerinin

faydalı ve iyi olduğuna inansak da,
bu kişilerin
tek Efendimiz olan
Mesih'in
bizler için
düzenlemiş olduğundan
sapmama konusunda her zaman dikkatli olmaları gerektiğine inanıyoruz.

Bu yüzden Tanrı'ya olan tapınmamızda
bütün insan icatlarını
ve yasaların üzerimize koyduğu
vicdanımızı herhangi bir şekilde
bağlayan ve zorlayan her şeyi reddederiz.

Kabul ettiklerimiz ise sadece,
herkesin Tanrı'ya itaatini sürdürmesinde
düzenin ve birliğin sağlanmasında
uygun olanlardır.

Bütün bu zorunluluklarla birlikte,
Tanrı'nın Söz'üne göre
aforoç uygulaması
olması gereklidir.

Bölüm 33 –Sakramentler

İyi olan Tanrımızın,

kabalığımızı ve zayıflığımızı bilerek

vaatlerini bizlerde mühürlemesi

bizler için olan iyi isteği ve lütfundan bizleri emin kılsın

ve aynı zamanda imanı güçlendirsın ve devam ettirsın diye

sakramentleri bizler için düzenlediğine inanıyoruz

bizlere verdiği kurtuluşu

bizlerde tasdik etsin diye

dışsal duyularımıza daha iyi bir şekilde göstererek

yüreklerimizde içsel olarak yaptıklarını göstermek için

ve de Söz'ü aracılığı ile anlayabilelim diye

Tanrı bu sakramentleri Müjde'nin Söz'üne ekledi.

Sakramentler,

Kutsal Ruh'un gücü sayesinde

Tanrı'nın içimizdeki işleyişi aracılığı ile

manevi ve görünmez olan bir şeyin

görünür işaretleri ve mühürleridir.

Böylece sakramentlerin gerçeği İsa Mesih olup

O'nsuz sakramentler hiçbir şey olacağından

sakramentler bizleri kandırmak ve aldatmak için

anlamsız ve içi boş işaretler değildir

Daha da ötesi,

Efendimiz Mesih'in bizler için düzenlediği
sakramentlerin sayısı tatminkarız.

Sadece iki adettir:

vaftiz sakramenti,

İsa Mesih'in Kutsal Sofrası (Rab'bin Sofrası).

Bölüm 34 –*Vaftiz Sakramenti*

Kendisinde Yasanın tamamlandığı İsa Mesih'in
kanının dökülmesi aracılığı ile,

günahların karşılığı ya da kefareti olarak

birisinin akıtacağı ya da akıtmak istediği

diğer bütün kan dökümlerine (kurban) bir son verdiğiine
inanıyor ve itiraf ediyoruz.

Kan ile gerçekleştirilen

sünnetin kaldırıldığından

O (İsa) sünnet yerine

vaftiz sakramentini oluşturmuştur.

Bu sakrament ile Tanrı'nın kilisesine kabul edilir,

ve diğer bütün insanlardan ve dinlerden ayrılmış olur,

O'nun izini ve işaretini taşıyarak,

tamamen O'na adanmış olabiliriz.

Vaftiz sakramenti aynı zamanda

Babamız lütufkar olduğundan

sonsuz kadar bizim Tanrı'mız olacağına tanıklık eder.

Bundan dolayı

kendisine ait olanlara

“Baba'nın

ve Oğul'un

*ve Kutsal Ruh'un adında”*⁷⁶

pak su ile vaftiz olmalarını buyurmuştur.

Tanrı bizlere bu şekilde

üzerimize dökülen suyun

bedenin kirini arıtması gibi,

vaftiz edilenin

üzerine serpiştirilen su

İsa Mesih'in kanında içsel olarak,

Kutsal Ruh aracılığı ile

ruhumuzda yaptığına aynı işe işaret eder.

Mesih'in kanı ruhu günden yıkar ve arındırır

gazap çocuklarıken

Tanrı'nın çocuklarına dönüştürür.

Bu fiziksel su ile olmaz

ruhsal diyarımız olan

Kenan'a girmemiz

ve şeytan olan

Firavun'un zulmünden kaçmamız için

geçmemiz gereken kendi Kızıl Denizimiz olan
Tanrı'nın Oğlu'nun üzerimize serpiştirilen değerli kanıdır.

Bundan dolayı kilise görevlileri
bizlere gözle görünür olan sakrament verir,
ancak sakramentin işaret ettiğini–
açıkça görünmez hediyeleri ve lütufları;

bütün kirliliklerimiz ve adaletsizliklerimizden
ruhlarımızın yıkanması, paklanması ve arınmasını;

bütün teselliyle
yüreklerimizin yenilenmesi ve dolmasını;

O'nun babacan iyiliğinin
gerçek güvencesini vererek;

bütün işleriyle birlikte
“yeni insanı” giyinip “eskisini” çıkartmayı

Rab verir.

Bu sebepten dolayı,
iki defa doğamayacağımız için
sonsuz yaşama kavuşmak isteyen her hangi birinin
asla bir daha tekrar etmeksizin
sadece bir kere vaftiz olması gerektiğine inanıyoruz.

Bu vaftiz,
sadece su üzerimize dökülürken
ve vaftizi olduğumuz an için değil

fakat bütün yaşamlarımız

boyunca

[geçerli ve] faydalıdır.

Bu sebepten dolayı,

bir kez alınan

tek bir kez gerçekleştirilen vaftiz ile tatmin olmayan

ve inananların çocuklarının

vaftiz olmalarını yargılayan Anabaptist'lerin[11] hatalarından nefret ederiz.

İsrail'de küçük çocukların sünnet olması gibi,

bizim çocuklarımıza verilmiş olan

aynı vaadin temelinde

bizler çocuklarımızın vaftiz olması

ve antlaşmanın işareti ile mühürlenmesi gerektiğine inanıyoruz.

Ve gerçekten

Mesih, yetişkinlerin arınması için döktüğü kanını

imanlıların çocukları için daha az dökmemiştir

Bu yüzden çocukların da

Mesih'in onlar için yaptığı işaret ve sakramenti

Rab'bin yasada çocuklar için

bir kuzu sunmayı buyurması gibi

İsa Mesih'in acı çekme ve ölme sakramentinin

doğduktan kısa bir süre sonra

kendilerine verilmesi için alması gerekir

İsa Mesih'in sakramenti budur.

Daha da ötesi,

Yahudiler için sünnetin yaptığı şeyi

çocuklarımız için vaftiz yapar.

Pavlus bu yüzden vaftize,

“*Mesih'in sünneti,*”⁷⁷ demiştir.

⁷⁶Matta 28:19

⁷⁷Kololceliler 2:11

Bölüm 35 –*Rabbin Sofrası Sakramenti*

Kurtarıcımız İsa Mesih'in

ailesi olan

kilisesine,

aşılınmış ve yeniden doğmuş olan kişilerin

ruhça beslenmesi ve devam etmesi için

Rab'bin Sofrası sakramentini emrettiğine ve teşkil ettiğine

inaniyor ve itiraf ediyoruz.

Yeniden doğmuş olan kişilerin iki yaşamı vardır.

Biri fiziksel ve geçici olandır–

Doğdukları ilk andan itibaren var olan

ve bütün herkesçe müşterek olan.

Diğeri ise ruhsal ve göksel olandır–

sadece Tanrı'nın seçmiş oldukları
İsa Mesih'in bedeninin paydaşlığında,
Müjde'nin Söz'ü aracılığı ile gelen,
ikinci doğumlarında verilen müşterek olan yaşam.

Böylece fiziksel ve dünyadaki hayatı desteklemek için

herkesçe müşterek olan

yaşamı verdiği gibi

dünyasal ve maddi bir ekmeği

Tanrı bizim için ayırdı.

sadece imanlılara ait olan

ruhsal ve göksel yaşamı desteklemek için

yaşayan bir ekmeği

cennetten [dünyaya]

iman aracılığı ile

uygun bir şekilde

ruhsal olarak kabul edilip

yenildiğinde

inananların ruhsal hayatını

besleyen ve devam ettiren

ismen İsa Mesih olanı gönderdi:

Bu ruhsal ve göksel ekmeği

temsil etmesi için

Mesih,

bedeninin sakramenti olarak dünyasal ve gözle görülür bir ekmeği,

kanının sakramenti olarak da şarabı atamıştır.

Bunu yaparak

aracılığı ile hayatımızı devam ettirdiğimiz

elimizle alıp tuttuğumuz

ve ağzımızla yiyip içtiğimiz sakramentler ne kadar gerçek ise

ruhsal yaşamlarımız için de

ruhumuza gerçekten aldığımız

tek Kurtarıcımız olan

Mesih'in gerçek bedeni ve kanı olan

sakramentlerin o kadar gerçek olduğunu

bize tanıklık eder.

Bu sakramentleri,

ruhumuzun eli ve ağzı olan iman ile alırız.

Tanrı'nın Ruhunun etkinliğinin

gizli ve anlaşılamaz olduğu

her ne kadar bunu yapma şekli

kavrayışımızın

ve anlayışımızın ötesine gitse de

Mesih temsil ettiği her şeyde

bu kutsal işaretler aracılığı ile

kendisi içimizde çalıştığından

İsa Mesih'in sakrametlerini

boş yere tayin etmediği,
şimdi açıktır.

Yediğimizin İsa'nın doğal bedeni
ve içtiğimizin İsa'nın kanı olduğunu söylerken
bir yanılgı içerisinde olmayız–
ancak bunu yeme şeklimiz
ağız yolu ile değil
Ruhta iman aracılığı ile dir.

İsa Mesih her zaman
Babası olan Tanrı'nın sağında,
cennette oturmaya devam edecektir–
iman yolu ile bizlere
kendisini sunmaktan
asla geri kalmamaktadır.

Bu şölen, bütün yararları ile birlikte
Mesih'in kendisini bize sunduğu
ruhsal bir sofradır.

Bu sofrada hem O'nun kendisinden
hem de O'nun çarmıhtaki acılarının ve ölümünün erdemlerinden
hoşnut olmamızı sağlar,
bizlerin zayıf ve kederli ruhlarını,
O'nun bedeninden yiyerek

besler, güçlendirir ve teselli eder;

O'nun kanından içerek
ferahlatır ve yeniler.

Daha da ötesi,

sakramentler ve işaret ettikleri birleşmiş de olsalar,

bunlara her katılana bu ikisi birden nasip olmaz.

Kötü insanlar kendilerinin

mahkumiyetinin sakramentini alır

fakat sakramentin gerçeğini almazlar.

Yahuda [İskariyot] ve Büyücü Simon,

her ikisi de gerçekte sakrament almışlardır

ancak sakramentin işaret ettiği

Mesih'i almamışlardır.

O sadece imanlılar ile ilişki içindedir.

Sonuç olarak,

yumuşak huyluluk ve saygı ile

Tanrı'nın halkı olarak bir araya geldiğimizde

Kurtarıcımız olan Mesih'in ölümünün

kutsal hatırası eşliğinde

şükranla

birlik içinde olarak

ve imanımızı ve Hristiyan dinini

itiraf ederek

kutsal sakramenti alırız

Bundan dolayı kendisini dikkatlice sınımadan

“bu ekmeği yiyerek

ve bu kaseden içerek

kendi yargısını yiyip içmesin diye”⁷⁸

hiç kimse bu sofraya gelmemelidir.

Kısaca,

bu kutsal sakramentin kullanılması aracılığı ile,

Tanrı’ya ve komşularımıza karşı

gayretli bir sevgiye yönlendiriliriz.

Bundan dolayı

insanların sakramentlere eklediği ve karıştırdığı

bütün karışık fikirleri ve lanetli icatları

sakramentlerin kutsallığını bozduğu için reddederiz.

Ve Mesih’in ve elçilerin bizlere öğrettiği

yordam ile yetinerek,

bu konuda onların söylediği gibi

söylemeliyiz.

⁷⁸I.Korintliler 11:27

Bölüm 36 –Hükümetler

İnsan ırkının bozulmuşluğu yüzünden
iyi olan Tanrımız, krallar, prensler ve sivil hükümetler atadığına
inanıyoruz.

İnsanın yasa tanımazlığının kontrol altına alınması,
ve insanlar arasındaki
her şeyin iyi bir düzen ile idare edilmesi için
dünyanın yasalar ve politika ile yönetilmesini ister.

Bu nedenle hükümetlerin ellerine,
kötülerin cezalandırılması
ve iyilerin korunması için
kılıç koymuştur.

Bu amaç uğruna çağrılmış olan yöneticilerin
Tanrı'yı hoşnut eden
toplumsal gelişime katkıda bulunmak için
Tanrı'nın yasasına bağımlı olma,
Müjde'nin vaazına
ve ilahi tapınmanın her parçasına
engel teşkil eden her unsuru ortadan kaldırma
görevleri vardır.

Onlar bunu yapmalılar;
kendilerine ait araçlarla
sorumluluklarına verilen alanlarda çalışırken

mutlak bir otorite uygulamaya yönelik
her türlü eğilimden kaçınmaları gerekir.

Böyle yapmaları durumunda

Tanrı'nın Söz'ü serbestçe yayılabilir;

İsa Mesih'in krallığı ilerleyebilir;

ve her türlü Hristiyan karşıtı güce karşı konulmuş olur*

Daha da ötesi herkes,

statü, durum ve rütbe farkı olmadan,

hükümete itaat etmeli,

ve vergilerini ödemeli,

ve temsilcilerine hürmet ve saygı göstermeli,

ve Tanrı'nın Söz'ü ile

çelişmeyen her konuda onlara itaat etmeli,

onların tüm yollarında

Rab'bin isteği onları yönlendirsin

dindarlıkla ve ahlaklı bir şekilde

esenlik dolu ve sakin bir hayat sürebilelim diye.

dua etmeliyiz.**

Bölüm 37 –*Son Yargı*

Son olarak bizler,

Tanrı'nın Söz'üne göre,

(hiçbir yaratığın bilmediği)

Rab'bin belirlediği zaman geldiğinde,
ve seçilmişlerin sayısı tamamlandığında

Rabbimiz İsa Mesih

aynen yükseldiği gibi,

büyük görkem ve yücelik içerisinde

bedence ve gözle görülür bir biçimde

yaşayanların ve ölülerin

üzerinde yargıç olduğunu beyan etmek için

göklerden gelecektir.

Bu eski dünyayı ise,

arıtmak için

alev ve ateş ile yakacaktır.

dünyanın

başlangıcından sonuna kadar yaşamış olan

erkekler, kadınlar ve çocuklar

O zaman bütün insanlar kişisel olarak

büyük yargıın önünde gözükecek–

Baş meleğin seslenmesiyle

ve ilahi borazanın sesiyle⁷⁹

oraya çağrılacaklar.

O günden önce ölenlerin hepsi,

topraktan dirileceklerdir

ruhları,

içinde yaşamış oldukları

kendi bedenleri ile katılıp birleştirilecektir.

O an yaşamakta olanların hepsine gelince

diğerleri gibi ölümü ölmeyecekler

“çürüyenden çürümezliğe”⁸⁰

“göz açıp kapayana dek” değiştirilecekler.

Arkasından “kitaplar” (vicdanlar) açılacak,

ölüler, iyi ya da kötü

bu dünyada yaptıklarına göre yargılanacaklardır.⁸¹

Gerçekte bütün insanlar,

bu dünyanın

sadece oyun olarak nitelendirdiği

söyleyecekleri her boş sözün hesabını vereceklerdir.⁸²

Arkasından insanların bütün sırları ve ikiyüzlülükleri

herkesin gözü önünde

açıkça meydana çıkarılacaktır.

Bu yüzden,

iyi sebeplerden dolayı,

bu yargı günü fikri bile

kötü insanlar için korkunç ve dehşet vericidir.

Fakat doğru ve seçilmiş olanlar için

onların kurtuluşları tam bir biçimde

o an tamamlanacağından

büyük mutluluk

ve büyük tesellidir.

O zaman işlerinin

ve çektikleri eziyetlerin meyvelerini alacaklardır;

onların masumiyeti herkes tarafından açıkça kabul edilecektir;

bu dünyada

kendilerine zulmeden, karşı gelen ve baskı uygulayan

kötüler üzerine Tanrı'nın getireceği

korkunç intikamı görecekler.

Kötüler,

kendi vicdanlarının tanıklığı ile

mahkum edileceklerdir–

“iblis ile onun melekleri için hazırlanmış

hiç sönmeyen ateşte”⁸³

sadece işkence çekmek üzere

ölümsüz kılınacaklardır.

Tüm bunların aksine

imanlılar ve seçilmişler

onur ve yücelik ile taçlandırılacaklardır.

Tanrı'nın Oğlu,

Baba'sı Tanrı ile kutsal ve seçilmiş melekler önünde

*“onların adını itiraf edecek”*⁸⁴

*“onların gözlerinden bütün yaşları silecektir”*⁸⁵

her ne kadar günümüzde

bir çok yargıçlar ve görevliler tarafından

din düşmanı ve şeytan olarak yargılansalar da

Bu gözyaşlarının sebebinin–

“Tanrı'nın Oğlu'nun amacından dolayı” olduğu bilinecektir.

Ve lütufkar bir ödül olarak

insan yüreğinin

asla hayal edemeyeceği bir şekilde

Rab onları görkem sahibi yapacak

Böylece Tanrı'nın,

Rab'bimiz İsa Mesih'teki vaatlerinden

tam bir sevinç alalım diye

o büyük günü özlemle bekliyoruz.

⁷⁹I.Selanikliler 4:16

⁸⁰I.Korintliler 15:51-53

⁸¹Vahiy 20:12

⁸²Matta 12:36

⁸³Matta 25:41

⁸⁴Matta 10:32

Kaynakça

Ecumenical Creeds and Reformed Confessions

(Grand Rapids, Michigan: CRC Publications), 1988

[1] **Tanrı'nın basitliği:** 1-) Tanrı, “*Baba, Oğul ve Kutsal Ruh*” olarak bölünemez. 2-) Tanrı'nın nitelikleri –iyiliği, kutsallığı, merhameti, v.s.- birbirinden ayrılamaz; O'nun özünden ayrılamaz

[2] İngilizcede Marcion. (Pontuslu; İ.S. 80–160) Sadece Pavlus'u elçi olarak kabul ettiği halde Pastörel mektupları da kabul etmedi. Luka Müjdesinin küçük bir kısmını kabul etti. Eski Ahit'i red etti. Ona göre Eski Ahit'teki Tanrı yaratıcı, yasa veren ve adil olan Tanrı'dır. Fakat İsa Mesih'in Babası olan Tanrı tam farklı bir Tanrı'dır. Mesih gelmeden önce hiç kimse bu Tanrı hakkında bir şey bilmezdi. Yeni Ahit'te Tanrı lütufkar, merhametli ve kurtaran Tanrı'dır.

[3] İngilizcede Mani. Marcion'un öğretişinden çok fazla etkilenmiştir. Mani (İ.S. 216–276) Suriye ve Pers bölgelerinde yaşadı. Gnostisizimin en son temsilcilerinden biridir. Onun öğretişi (Manichaeism) Manikeizm'dir. İki ayrı tanrıya inanır: Işık Tanrı ve Karanlık Tanrı. Maddenin kötü olduğuna inandığı için insanın fiziksel yapısının mutlak kötülükle dolu olduğunu düşündü. Ona göre insanlar canlarını *gnosis (bilgi)* aracılığıyla uyandırabilirdi. İsa Mesih dünyaya gelen pek çok kurtarıcıdan biri olarak kabul ettiği gibi O'nun bedende dünyaya geldiğini kabul etmedi.

[4] İngilizcede Praxeas (İ.S. 225-250). Kilise Babalarından Tertulyan ona karşı bir kitap yazdı. Baba ve Oğul'un aralarında bir fark olmaksızın aynı olduğunu düşündü. Baba'nın bakire Meryem'in rahmine girerek Oğul olduğunu, böylece oğulun acı çekerek ölüp dirildiğini ileri sürdü.

[5] Sabellius (Romalı; İ.S. 198–220). Tanrı'nın Krallığını 'Modalistik Monarşizm' olarak yorumladı. Yani Tanrı'nın üç farklı maske kullandığını düşündü. Çok Tanrıcılık görüşüne katılmayıp Tanrı'nın birliğini vurgulamaya çalıştı. Ona göre “Baba, Oğul ve Kutsal Ruh” ifadeleri sadece Kutsal Kitap'ta kelime olarak vardır; ancak hepsi tek kişidir Bir Tanrı'nın kendisini tarih içinde üç farklı maske ile açıkladığını düşündü. Bunların hepsi de ona göre

Baba idi. Yani Baba geçici bir zaman için Oğul şeklini ve daha sonra ise Kutsal Ruh şeklini kullanmış oldu.

[6] Samosatalı Pavlus (Antakya Episkoposu 260-272). İsa Mesih'in diğer insanlardan çok farklı olmadığını ileri sürdü. İsa Mesih'in kişisel gayret ile Tanrı'ya diğer insanlardan daha fazla yakın olduğunu savundu. Yani İsa'yı, Tanrı ile ahlaki düzeyde iyi bir ilişki kurmuş kişi olarak düşündü. Böylece bu ilişkinin sonucunda İsa'nın insanlığının bittiğini ve O'nun bu şekilde Tanrı olduğunu düşündü. Antakya Konseyinde (İ.S.268) afaroz edildi.

[7] Ariyus (İ.S. 250– 336). İskenderiye'li dir (Mısır). 'Polytheizm' (çok tanrıcılık) inancından kaçmak istedi. Ona göre bu Tek Tanrı yalnız Tanrı Baba'dır; Oğul Tanrı ve Kutsal Ruh Tanrı yoktur. İsa'nın özel bir kişi olarak Baba Tanrı tarafından yaratılışın başlangıcında yaratıldığını düşündü. İsa'nın fiziksel dünya ile Tanrı arasında aracılık yaptığını düşündü. Çünkü Tanrı çok yüce olduğundan dünyaya dokunmazdı. İsa'yı kurtuluş yolu için itaat ile insanlara örnek olmuş biri olarak değerlendirdi.

[8] İngilizcede Manicheans.

[9] İngilizcede Epicurean. Epicurus (İ.Ö. 341-270). Temel olarak bu dünyadaki yaşamın amacını zevklerde aradı. İnsanlara ve kendine zarar vermeden, dikkatlice ve bilgece hayatın zevklerini yaşamayı amaçladı. Böylece tecrübeler yoluyla bilgiye ulaşılacağını düşündü. Bu düşünce aşırı bağımsızlık fikrini getirdiğinden böyle düşünen kimseler toplum içinde sorumluluk almak istemediler. Pavlus da epikürcüler ile konuştu.

[10] İngilizcede Pelagian. Pelagius (Britanyalı, İ.S. 400 – 431). Kendisi Roma'da ve daha sonra kuzey Afrika'da öğretilerini yaydı. Pelagius'a göre Adem'in düşüşünün insanın iradesini hiç etkilemediğini düşündü. Bu durumda 'İlk Günah' diye bir şey ve bunun suçluluğu, bozulmuşluğu diye bir şey olamazdı. Pelagius'a göre Hristiyan olmayan biri Tanrı'dan bir yardıma ihtiyaç duymaksızın kendi çabası ile Hristiyan olabilirdi. Hristiyanların Tanrı'nın yardımı olmadan her şeyi çok mükemmel yapabileceğine inandı. Bir anlamda insanların iyi işlerle kurtulacağına inandı.

[11] "Ana" tekrar, "baptist" vaftiz anlamındadır; "Anabaptist" düşünce reform döneminde Katoliklerden ve Reformculardan ayrı bir görüşe sahiptirler. Tek bir inanç doktrinleri olmayan bir grup olarak kaldılar, kendi içlerinde değişik görüşler vardı. Hepsinin ortak yönü ise Katoliklerin vaftizini ve çocukların vaftiz edilmesini red etmeleriydi. Ancak Reformcular vaftizin dördüncü yüzyıldan beri devam eden prensiplerden dolayı "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh" adıyla geçerli olduğunu vurgulayarak onlara karşı çıktılar.